

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

CHRISTINE STIX-HACKL

přednesené dne 9. června 2005¹

I – Úvod	I - 10170
II – Právní rámec	I - 10171
III – Skutkový stav	I - 10172
IV – Řízení..	I - 10177
V – Posouzení	I - 10179
A – Připustnost žaloby na základě článků 230 ES a 231 ES	I - 10179
B – Opodstatněnost	I - 10181
1. První žalobní důvod: Nesprávné právní posouzení, nesprávný výklad a nesprávné posouzení v rozhodnutí ze dne 22.listopadu 2002	I - 10181
a) Argumenty Spojeného království	I - 10181
b) Argumenty Komise	I - 10183
c) Právní posouzení	I - 10184
i) K vzájemnému vztahu nařízení	I - 10184
ii) K tvrzení, podle něžž byla žádost ve smyslu čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 podána v požadované lhůtě	I - 10188
Konečná zpráva	I - 10188
Osvědčení o výdajích	I - 10190
Předběžný závěr	I - 10190
iii) K tvrzenému nepoužití posuzovací pravomoci	I - 10191

1 – Původní jazyk: němčina.

iv) K tvrzenému porušení zásady proporcionality	I - 10192
v) K tvrzenému porušení zásady právní jistoty	I - 10192
vi) K tvrzenému porušení zásad řádné správy, solidarity Společenství, regionálního partnerství a zásady loajální spolupráce	I - 10193
2. Druhý žalobní důvod: Jednání Komise	I - 10193
a) Hlavní argumenty	I - 10193
b) Právní posouzení	I - 10194
i) K relevantnosti argumentů	I - 10194
ii) K informační povinnosti Komise podle čl. 31 odst. 2 čtvrtého pododstavce nařízení č. 1260/1999	I - 10194
iii) Podrobně k jednání Komise	I - 10195
3. Třetí žalobní důvod: Nedostatek odůvodnění rozhodnutí Komise C(92) 1358/8	I - 10196
a) Argumenty Spojeného království	I - 10196
b) Argumenty Komise	I - 10196
c) Právní posouzení	I - 10197
VI – Závěry	I - 10198

I – Úvod

fondu pro regionální rozvoj (EFRR). Spojené království především uplatňuje, že toto rozhodnutí spočívá na chybném výkladu čl. 52 odst. 5 nařízení (ES) č. 1260/1999² a bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8.

1. Touto žalobou se Spojené království domáhá, aby Soudní dvůr zaprvé na základě článku 230 ES a článku 231 ES zrušil rozhodnutí Komise ze dne 22. listopadu 2002 zrušit zůstatek ve výši 11 632 600 eur na výdaje vynaložené v rámci operačního programu Manchester/Salford/Trafford 2 (dále jen „MST 2“) v rámci Evropského

² – Nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31, dále jen „nařízení č. 1260/1999“).

2. Zadržé se Spojené království domáhá pro případ, že je výklad Komise čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 nebo bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8 správný, určení na základě článku 241 ES, že uvedené právní předpisy nejsou na Spojené království použitelné. Dopisem ze dne 23. března 2005 se však Spojené království vzdalo tohoto druhého žalobního důvodu.

v odstavci 1 do šesti měsíců od konce dotyčného roku nebo fyzickém dokončení dotyčné akce;

— předložením příslušných zpráv Komisi, uvedených v čl. 25 odst. 4;

— předáním osvědčení Komisi členským státem potvrzujícím informace obsažené v žádosti o platbu a ve zprávách.“

II – Právní rámec

3. Článek 21 nařízení Rady (EHS) č. 4253/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 2052/88, pokud jde o koordinaci mezi činnostmi jednotlivých strukturálních fondů a mezi těmito činnostmi a operacemi Evropské investiční banky a jinými stávajícími finančními nástroji³, je nazván „Platby“. Jeho odstavec 4 stanoví:

4. Nařízení č. 4253/88 bylo zrušeno nařízením č. 1260/1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2000⁴.

5. Článek 52 nařízení č. 1260/1999 je nazván „Přechodná ustanovení“. Jeho odstavec 5 stanoví:

„Výplata zůstatku pro každý závazek je podmíněna:

— předložením žádosti o platbu Komisi určeným orgánem uvedeným

„Závazky k dílčím částkám na operace nebo programy schválené Komisí před 1. lednem 1994, pro které však Komise neobdrží žádnou žádost o konečnou platbu do 31. března 2001, jsou automaticky zrušeny nejpozději 30. září 2001, přičemž vzniká povinnost neoprávněně vyplacené částky

3 — Úř. věst. L 374, s. 1 (dále jen „nařízení č. 4253/88“).

4 — Viz článek 54 nařízení č. 1260/1999.

vrátit, aniž jsou dotčeny operace nebo programy, jež byly pozastaveny z důvodů soudního řízení.“

strukturálních fondů musí být splněny zvláštní podmínky obsažené v bodu 10 přílohy rozhodnutí, která tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí. Porušení těchto podmínek může mít za následek pozastavení pomoci.

III – Skutkový stav

6. Komise přijala dne 6. července 1992 na základě příslušné žádosti Spojeného království ze dne 20. září 1991 rozhodnutí C (92) 1358/8 o pomoci z Evropského fondu pro regionální rozvoj (dále jen „EFRR“) a Evropského sociálního fondu (dále jen „ESF“) ve prospěch integrovaného operačního programu týkajícího se Manchesteru, Salfordu a Traffordu na základě rámce Společenství na podporu strukturální pomoci Společenství ze dne 18. prosince 1991, který spadá do cíle 2 v oblasti severovýchodní Anglie ve Spojeném království (dále jen „program MST 2“).

9. Bod 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8 stanoví:

„Výplata zůstatku pro každý závazek bude podléhat následujícím kumulativním podmínkám:

7. V tomto rozhodnutí schválila Komise program MST 2 pro časové období od 1. ledna 1992 do 31. prosince 1993 a stanovila v souladu s finančním plánem rozsah spolufinancování z EFRR ve výši 56,51 milionů ecu. Kromě toho určila uplynutí lhůty pro platby Spojeného království konečným příjemcům, kteří byli v rámci státu pověřeni prováděním činností, na 31. prosinec 1995, přičemž bylo možno poskytnout Spojenému království prodloužení této lhůty Komisí na základě jeho včasné a odůvodněné žádosti.

— předložení žádosti o platbu Komisi určeným orgánem do šesti měsíců od konce dotyčného roku nebo praktického dokončení dotyčné akce; tato žádost bude podána na základě výdajů skutečně vynaložených konečnými příjemci, ohledně kterých existují průkazné doklady;

8. V článku 6 tohoto rozhodnutí bylo výslovně poukázáno na to, že pro pomoc ze

— předložení příslušných zpráv Komisi, uvedených v čl. 25 odst. 4 nařízení (EHS) č. 4253/88 v dohodnuté standardní formě;

- předání osvědčení Komisi členským státem potvrzující informace obsažené v žádosti o platbu a ve zprávách.“
10. Rozhodnutím C (93) 3804 ze dne 17. prosince 1993 zvýšila Komise příspěvek z EFRR na 58,163 milionů ecu a změnila v odpovídajícím rozsahu rozhodnutí C (92) 1358/8.
11. Dne 22. prosince 1993 napsala zaměstnankyně Government Office for the North West (příslušný regionální orgán, dále jen „GONW“) členům řídicího výboru a rovněž Komisi a připojila finanční tabulky přepracované v souladu s novým rozhodnutím Komise. V těchto tabulkách vycházela chybně z celkové částky pomoci EFRR ve výši 58,76 milionů ecu.
12. Komise poté zaslala dne 14. února 1994 GONW faxem kopii tabulky ručně opravenou na celkovou částku ve výši 58,163 milionů ecu a požádala tento orgán o potvrzení. Dne 21. února 1994 zaslal tento orgán Komisi fax, který potvrzoval správnost údajů ve finančních tabulkách zaslaných Komisí dne 14. února 1994 faxem.
13. Rozhodnutím C (96) 461 ze dne 4. března 1996 prodloužila Komise lhůtu pro platby Spojeného království konečným příjemcům z 31. prosince 1995 na 31. prosinec 1996 a odpovídajícím způsobem znovu změnila rozhodnutí C (92) 1358/8.
14. GONW odeslala dne 11. června 1999 Komisi návrh konečné zprávy o programu MST 2. Dne 31. července 2000 zaslala GONW Komisi znovu kopii aktualizovaných návrhů konečné zprávy.
15. Dopisem ze dne 26. února 2001 sdělila GONW Komisi, že konečné finanční tabulky pro program MST 2 jsou ve stadiu přípravy. Tyto budou Komisi zaslány elektronickou poštou, jakmile budou vyhotoveny, v každém případě ale před koncem lhůty 31. března 2001, po jejímž uplynutí by byl závazek k dlužným částkám automaticky zrušen.
16. Dopisem ze dne 15. března 2001 pak GONW zaslala Komisi konečnou zprávu o programu MST 2 s tím, že doklad o fakticky uskutečněných výdajích bude zaslán elektronickou poštou ihned, jakmile budou dořešeny otevřené otázky s Manchesterem City Council, a sice rovněž před lhůtou zrušení závazku.

17. Elektronickou poštou ze dne 21. března 2001 zaslal orgán Komisi čtyři finanční tabulky s poukazem na to, že tímto bude Komise moci uzavřít program MST 2. Příslušný pracovník zároveň požádal, aby mu bylo zavoláno zpět v případě dalších otázek, protože si je vědom krátké lhůty.

Přehled závazků k ročním splátkám (příloha 5, tabulka 4).

Jednalo se o následující finanční tabulky ve formátu Excel:

18. Tabulky přílohy 3 (schválené návrhy podle žadatele) a přílohy 4 vyčísľují způsobilé výdaje pro všechny návrhy na celkovou částku ve výši 111 735 335 GBP. Tabulka 2A přílohy 5 naproti tomu vykazuje celkovou částku ve výši 107 746 599 GBP při vypláčení podle priority, přičemž v této tabulce chybí údaje k prioritám 3 a 5 pro plánovací rok 1996.

Schválené návrhy podle žadatele (příloha 3)

Schválené návrhy podle priority (příloha 4)

19. Příloha 5, tabulky 1A a 1B vyčísľují finanční příspěvek z EFRR na 56,51 milionů ecu, zatímco tabulky 1C a 3A jej vyčísľují na 58,76 milionů ecu.

Nejvyšší možné částky financování podle činností (příloha 5, tabulky 1A, 1B, 1C a rovněž 3A a 3B, přičemž tabulky 1C a 3A jsou obsahově shodné)

20. Podle přílohy 3 činí celková částka rovněž 58,76 milionů ecu. V tomto ohledu odkazuje příloha 3 výslovně na rozhodnutí Komise z prosince 1993.

Způsobilé výdaje podle priority podle kalendářního roku (příloha 5, tabulky 2A a 2B)

Přehled schválených, vázaných a poskytnutých podpor podle činností (rovněž příloha 3)

21. Z důvodu odporujících si údajů v tabulkách ohledně celkové částky financování z EFRR vznikla následně na obou stranách nejistota ohledně výše konečných přísľíbených dotací z EFRR. GONW přítom

zjevně stále vycházela z toho, že finanční plán přiložený k rozhodnutí C (93) 3804 je závazný.

22. Elektronickou poštou ze dne 8. května 2001 se Komise dotázala na přepracované přílohy k programu MST 2. Poté následovala v měsících červenci a srpnu 2001 výměna elektronické pošty mezi zúčastněnými, v níž GONW opakovaně zaslala Komisi opravené údaje, a sice ve dnech 14. července, 19. července, 6. srpna a 13. srpna 2001. Během tohoto období se Komise neodvolávala na uplynutí lhůty ze dne 31. března 2001. Dne 5. září 2001 ještě naopak několikrát žádala elektronickou poštou o zaslání dvou dokumentů, mezi nimi „kopie konečného osvědčení o výdajích týkajících se programu MST 2“, které bylo podle odhadu příslušné služby Komise předloženo již v roce 1997.

23. Komise zopakovala svůj dotaz v elektronické poště ze dne 24. října 2001, načež výměna e-mailů mezi Komisí a GONW pokračovala ve dnech 20. prosince 2001 a 15. ledna 2002.

24. Elektronickou poštou ze dne 18. ledna 2002 oznámila Komise GONW, že musí především být objasněno, zda jí bylo podepsané osvědčení o výdajích doručeno do 31. března 2001. Poslední finanční plán, který zatím není k dispozici, si může Komise

opatřit jako kopii. Podle záznamů Komise byl posledním finančním plánem ten, který byl přiložen k rozhodnutí C (93) 3804. GONW odpověděla elektronickou poštou ze dne 25. ledna 2002, že doposud nepředložila konečné osvědčení k programu MST 2, a zdůvodnila to tím, že ještě čeká na sdělení, které rozhodnutí Komise má být použito jako základ osvědčení.

25. Nehledě na to požádal generální ředitel generálního ředitelství pro regionální politiku v dopise ze dne 24. ledna 2002 adresovaném stálému zástupiteli Spojeného království při Evropské unii o potvrzení, že ke dni 31. března 2001 nebylo předloženo ani potvrzení ke konečnému osvědčení vykázaných výdajů, ani žádost o konečnou platbu, a stanovil lhůtu pro uplatnění připomínek do 7. února 2002.

26. Dne 4. února 2002 sdělila GONW s ohledem na dopis ze dne 24. ledna 2002 Komisi elektronickou poštou, že čeká na potvrzení údajů ve finančních tabulkách poskytnutých dne 13. srpna 2001. V návaznosti na to chce GONW předložit potvrzení ke konečnému osvědčení vykázaných výdajů a žádost o konečnou platbu.

27. Poté, co Komise poukázala na to, že to není odpověď na otázku ze dne 24. ledna 2002, odpověděla GONW ještě dne 4. února 2002 a rovněž ve zprávě ze dne 6. února 2002, že u starých programů spočívá nevýhoda v tom, že je obtížné dohledat původní dokumenty, a že se tudíž obvykle úzce spolupracovalo s Komisí. Dokud Komise nevyjádřila svůj souhlas s údaji, nemohly orgány předložit konečné osvědčení o vykázaných výdajích.

28. Komise poukazuje v elektronické poště ze dne 6. února 2002 na to, že ze strany Komise nemohou být uvedeny žádné číselné údaje, aniž by tato znala výši skutečných výdajů. V souladu s tím požádala o co nejrychlejší poskytnutí originálů podepsaných formulářů.

29. Toho samého dne podepsala GONW formulář Komise, ve kterém jsou doloženy vynaložené výdaje a ve kterém žádá Komisi o výplatu, a zaslala jej Komisi. Z tohoto formuláře bylo možno vyčíst, že výdaje dosahují celkové částky 111 735 335 GBP. Tabulka výdajů připojená k tomuto formuláři obsahuje pro roky 1992 až 1995 tytéž číselné údaje podle priority, jako jsou ty v příloze 5, tabulce 2A k e-mailu ze dne 21. března 2001. Výdaje pro rok 1996 podle priority jsou nicméně uváděny jinak, to znamená, že

nejsou pouze doplněny o údaje k prioritám 3 a 5⁵.

30. Dopisem ze dne 18. dubna 2002 adresovaným stálému zástupci Spojeného království při Evropské unii sdělil generální ředitel generálního ředitelství pro regionální politiku mimo jiné to, že dokument ze dne 6. února 2002 nemůže být přijat jako žádost o platbu, protože čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 stanovuje pro předložení takového dokumentu lhůtu do 31. března 2001. Podle tohoto stejného ustanovení má být zůstatek automaticky zrušen. Dále stanovila Komise pro uplatnění připomínek lhůtu dvou měsíců od doručení a pozastavila do té doby platební postup. V případě, že nebudou ve lhůtě připomínky uplatněny, uzavře Komise program, jak to uvedla na začátku, a bude podle toho jednat.

31. Stálý zástupce Spojeného království odpověděl dopisem ze dne 12. června 2002, že relevantní informace byly do dne 31. března 2001 předloženy a vycházelo se z toho, že finanční tabulky předložené dne 21. března 2001 jsou jako osvědčení o výdajích dostačující do té doby, dokud nebude vyřešen spor s Komisí o otázce, jaký byl poslední finanční plán. GONW stále trvala na tom, že rozhodnutí C (93) 3804 je konečným rozhodnutím, Komise však tuto skutečnost

5 — Viz bod 18 výše.

potvrdila teprve dne 18. ledna 2002. Zpoždění žádosti bylo z těchto důvodů nevyhnutelné. Kromě toho by nemělo smysl podávat žádost, která by byla založena na údajích, které nebyly uznány Komisí pro povolení vyplacení zůstatku.

33. Dopisem ze dne 6. prosince 2002 upozornila GONW Komisi mimo jiné na to, že by tedy musela v souladu s čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 provést zrušení závazku nejpozději do 30. září 2001. Podle GONW si sama Komise protřečila svým chováním.

IV – Řízení

32. Dopisem ze dne 22. listopadu 2002, který je zároveň předmětem sporu v tomto řízení (dále jen „napadené rozhodnutí“) popírá Komise údajně nevyhnutelnou povahu zpožděného podání žádosti. Konečná žádost a osvědčení o výdajích byly závislé na tom, jaké vnitrostátní povinnosti byly sjednány. Tyto závazky nemohou být rovněž dodatečně měněny. Argumentace týkající se finančního plánu nemůže být přijata. Tím, že GONW vytrvale tvrdila, že rozhodnutí C (93) 3804 je konečným rozhodnutím, odporovala svému vlastnímu stanovisku, které přijala v příloze 5, tabulce 3A konečné zprávy. Proto nemůže žádný z předložených argumentů bránit tomu, aby nastal právní následek stanovený v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 pro případ podání žádosti po lhůtě. Příslušná jednotka generálního ředitelství dostala pokyn zrušit závazek k zůstatku ve výši 11 632 600 eur. Kromě toho je povinna požadovat navrácení částky ve výši 9 272 767,82 eur.

34. Žaloba byla zapsána do rejstříku kanceláře Soudního dvora dne 31. ledna 2003. Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 25. března 2003 bylo povoleno vedlejší účastenství Rady na podporu návrhových žádání Komise.

35. Spojené království se domáhá, aby Soudní dvůr:

1. na základě článků 230 ES a 231 ES zrušil následující právní akty:
 - a) rozhodnutí Komise, obsažené v dopise ze dne 22. listopadu 2002, zrušit závazek k částce 11 632 600 eur;

- b) pozdější rozhodnutí, vydané v prosinci 2002 nebo v lednu 2003, dne, který Spojenému království není znám, zrušit závazek k této části;
- rozhodnout na základě článku 241 ES, že nelze tato ustanovení na Spojené království použít;

4. uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

- c) veškerá opatření přijatá na základě těchto rozhodnutí, včetně aktu o zrušení závazku k této části;

- d) rozhodnutí Komise obsažené v dopise ze dne 22. listopadu 2002, kterým se stanoví příkaz vrátit částku 9 272 767 eur již Spojenému království vyplacenou na výdaje vynaložené v rámci programu MST 2, a

36. Poté, co Komise dne 13. března 2003 prohlásila, že již nebude požadovat vrácení částky 9 272 767,82 eur, vzalo Spojené království žalobu v tomto rozsahu [návrh č. 1, písmena d) a e)] zpět. Dopisem ze dne 23. března 2005, který je omylem datován 23. března 2004, vzalo Spojené království návrh č. 3 zpět.

37. Komise se domáhá, aby Soudní dvůr:

- e) veškerá opatření přijatá na základě tohoto rozhodnutí;

— částečně odmítl žalobu jako nepřijatelnou a ve zbývající části zamítl jako neopodstatněnou,

2. rozhodl na základě článku 231 ES, že jsou tyto akty neplatné;

— podpůrně žalobu v plném rozsahu zamítl jako neopodstatněnou;

3. pro případ, že je výklad čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 nebo bodu 10 přílohy rozhodnutí Komise C (92) 1358/8 správný,

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

38. Rada se domáhá, aby Soudní dvůr:

— rozhodl, že je návrh Spojeného království na základě článku 241 ES nepřipustný, podpůrně neopodstatněný;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

39. Protože se Spojené království vzdalo dopisem ze dne 23. března 2005 svého návrhového žádání založeného na článku 241 ES, je v každém případě zbytečné zabývat se otázkou, zda je uvedené návrhové žádání přípustné či nikoliv. V důsledku toho se nebudeme blíže zabývat odpovídajícími úvahami Rady a Komise. V tomto ohledu je třeba považovat jejich návrhová žádání za bezpředmětná.

V – Posouzení

A – Přípustnost žaloby na základě článků 230 ES a 231 ES

40. Komise zpochybňuje přípustnost návrhových žádání Spojeného království,

kterými Spojené království požaduje rozhodnutí o neplatnosti od počátku všech rozhodnutí a aktů, včetně samotného zrušení závazku, které byly přijaty po dopisu ze dne 22. listopadu 2002. Zdůvodňuje to tím, že se jedná výlučně o nevyhnutelné důsledky dopisu ze dne 22. listopadu 2002.

41. Pokud jde o přípustnost návrhových žádání, je třeba nejprve objasnit předmět žaloby. Na základě článku 230 ES přichází v úvahu jako předmět žaloby na neplatnost jakýkoli akt Komise, pokud se nejedná o doporučení a stanoviska. Z toho vyplývá, že akt může být předmětem žaloby, pouze pokud je určen k tomu, aby zakládal právní účinky, to znamená že je svým obsahem zaměřen tak, aby závazně upravoval konkrétní situace⁶.

42. V projednávaném případě je sporné, zda – kromě sdělení určeného členskému státu o tom, že nejsou splněny podmínky pro to, aby nastalo automatické zrušení závazku k částkám podle čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 – samotné zrušení závazku

⁶ – Viz rovněž rozsudek ze dne 9. prosince 2004, Komise v. Greencore Group, C-123/03 P, Sb. rozh. s. I-11647, bod 44: „Akty nebo rozhodnutí, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho postavení.“

k částkám v podobě interního pokynu přichází v úvahu jako přípustný předmět žaloby.

43. V této souvislosti je třeba připomenout, že zrušení závazku k částkám představuje „obrácenou stranu mince“ závazku. Za závazek je třeba považovat rozhodnutí financovat určitý program nebo projekt. Toto rozhodnutí slouží k provádění rozpočtu, přičemž je třeba rozlišovat mezi interním⁷ závazkem a rozhodnutím o žádosti o platbu určeným třetím osobám. Zrušení závazku k částkám vylučuje možnost vyplatit odpovídající prostředky bez obnoveného závazku. Vzhledem k tomu je třeba konstatovat, že rozhodnutí Komise, podle kterého jsou splněny předpoklady pro automatické zrušení závazku, je aktem určeným třetím osobám, zatímco samotné zrušení závazku je interní postup, proti němuž jako takovému nelze podat žalobu.

44. Komise poprvé poukázala v dopise ze dne 18. dubna 2002 na to, že závazek k zůstatku schválených pomoci EFRR musí být zrušen. Tím, že poskytla Spojenému království lhůtu dvou měsíců pro uplatnění

jeho připomínek, během níž mělo být řízení přerušeno, však zároveň dala jasně najevo, že tím ještě není přijato žádné závazné opatření.

45. Dopisem ze dne 22. listopadu 2002 potvrdila poté Komise svou úvahu o zrušení závazku ze dne 18. dubna 2002 a sdělila, že vnitřně příslušnému místu byl již mezitím dán pokyn zrušit závazek k zůstatku.

46. Tím zakládá toto rozhodnutí právní účinky vůči třetím osobám, neboť Spojenému království bylo závazně sděleno, že zůstatek ve výši 11 632 000 eur mu již nebude vyplacen.

47. Toto rozhodnutí Komise je tedy předmětem sporu. V důsledku toho jsou všechna následující rozhodnutí a právní akty, které toto rozhodnutí potvrzují, pouze faktickými následky, aniž by jim příslušel samostatný normativní obsah⁸.

48. Návrhová žádání uvedená v bodě 1 písm. b) a písm. c) jsou tedy nepřipustná.

7 — Viz rozsudek ze dne 25. února 1988, „Les Verts“ v. Parlament, 190/84, Recueil, s. 1017, bod 7 a následující: „[Projednávaná žaloba] je [...] podána [...] proti aktům závazku [...]. Takové akty zakládají právní účinky pouze v oblasti vnitřní správy a nezakládají žádná práva ani povinnosti třetích osob. Nepředstavují tedy rozhodnutí nepřiznivě zasahující právní postavení.“

8 — Rozsudek ze dne 10. prosince 1980, Graselli v. Komise, 23/80, Recueil, s. 3709, a rovněž rozsudek Komise v. Greencore, uvedený výše v poznámce pod čarou 6, bod 39.

49. Ve zbývající části je žaloba přípustná.

52. Svůj názor zakládá na tvrzení, že čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 nestanoví určitou formu pro podání žádosti. Článek 52 odst. 5 zejména nestanoví, že by členské státy musely potvrdit údaje. Podmínky vyplývající z bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8 nejsou v tomto případě použitelné, protože platí výlučně ustanovení nařízení č. 1260/1999, takže není vyžadováno ani použití standardních formulářů EFRR.

B – *Opodstatněnost*

50. Spojené království uvádí na podporu své žaloby na neplatnost rozhodnutí ze dne 22. listopadu 2002 tři žalobní důvody. Prvním žalobním důvodem vytýká Komisi nesprávné právní posouzení, nesprávný výklad a nesprávné posouzení, kterých se Komise dopustila v napadeném rozhodnutí. Druhým žalobním důvodem zpochybňuje Spojené království jednání Komise. Komise vzbudila svou nečinností u žalobce důvěru v to, že žádost u platbu byla předložena ve správné formě a správným způsobem. Třetím žalobním důvodem se dovolává nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí.

53. Článek 54 nařízení č. 1260/1999 zrušil s platností ke dni 1. ledna 2000 nařízení č. 4253/88, takže toto nařízení nebylo v relevantním časovém období v platnosti. Tím pozbyl platnosti zároveň i bod 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8. Nařízení č. 1260/1999 vytvořilo zcela nový právní režim.

1. První žalobní důvod: Nesprávné právní posouzení, nesprávný výklad a nesprávné posouzení v rozhodnutí ze dne 22. listopadu 2002

a) Argumenty Spojeného království

51. Spojené království v prvním žalobním důvodu tvrdí, že zjištění Komise, že Spojené království porušilo podmínky čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, z důvodu nesprávného právního výkladu, nesprávného výkladu a nesprávného posouzení, je protiprávní.

Spojené království uvedlo na jednání údajný rozpor mezi příslušnými tvrzeními Komise a Rady. Zatímco Rada se opírá zejména o čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88, Rada, podle Spojeného království, navrhuje číst ve spojení ustanovení čl. 52 odst. 5 a čl. 32 odst. 4 nařízení č. 1260/1999.

54. Úmysl Spojeného království podat žádost o výplatu zůstatku i bez použití standardních formulářů lze jednoznačně vyčíst z korespondence mezi GONW a Komisí. Konečně byly poskytnuty všechny informace, které jsou rovněž požadovány ve standardním formuláři.

55. Komise obdržela příslušnou žádost před 31. březnem 2001. Tato žádost byla obsažena v dokumentech, které byly poskytnuty dne 26. února, 15. března a 21. března 2001 a které zároveň obsahovaly veškeré informace, které Komise potřebovala pro konečné rozhodnutí o programu MST2. Konečná zpráva byla poskytnuta dne 15. března 2001, přičemž již nebylo zapotřebí schválení státem, protože regionální orgány jsou oprávněny samy poskytovat závazné údaje. Osvědčení o výdajích bylo zasláno ve stanovené lhůtě dne 21. března 2001 prostřednictvím elektronické pošty.

56. Nesprávný údaj celkových výdajů ve výši 107 766 705 GBP namísto 111 735 335 GBP se neprojevil, protože správná částka vyplývá z přílohy 4. Avšak i kdyby tento chybný číselný údaj byl použit jako podklad, mělo by Spojené království nárok na zůstatek, protože by se splnění závazku k zůstatku bylo bývalo mohlo provést na základě prvně jmenované částky.

57. Kromě toho porušuje výklad Komise zásadu právní jistoty, protože čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, jak vyplývá z jeho znění, nestanoví žádné požadavky na formu potřebné žádosti. Drastická sankce stanovená čl. 52 odst. 5 může být použita pouze tam, kde dojde k nepochybnému porušení jasného a jednoznačného ustanovení.

58. Konečně je vzhledem k drastické povaze sankce porušena rovněž zásada proporcionality podle článku 5 ES. Podle Spojeného království nebylo totiž fungování Fondu nikdy ohroženo.

59. V každém případě nejsou podmínky bodu 10 přílohy závazné. Komise zde má rozsáhlou posuzovací pravomoc, což také ozřejmuje článek 6 rozhodnutí C (92) 1358/8. Podle něj nevede nedodržení podmínek pro podání žádosti automaticky k určité sankci.

60. Stejně tak stanoví bod 10 přílohy, že forma zpráv, které mají být předloženy, musí být dohodnuta. Z toho vyplývá, že se jedná o pružná procesní pravidla. Vysvětlení Komise v dopise ze dne 22. listopadu 2002, že nemá posuzovací pravomoc ohledně

tvrzeného porušení podmínek bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8, je tedy nesprávným právním posouzením.

63. Kdyby Komise uznala takové dokumenty za závazné, porušila by článek 274 ES, podle něž je povinna zajistit odpovědnou správu finančních prostředků Společenství.

61. Komise navíc porušila zásady řádné správy, solidarity Společenství, regionálního partnerství a zásadu loajální spolupráce podle článku 10 ES.

64. I když bylo nařízení č. 4253/88 zrušeno článkem 54 nařízení č. 1260/1999, platí s výhradou ustanovení čl. 52 odst. 1 nařízení č. 1260/1999. Podle tohoto ustanovení platí pro programy z programového období od roku 1989 do roku 1993 a rovněž od roku 1994 do roku 1999 nadále právní předpisy, které platily rovněž před 31. prosincem 1999. Z tohoto důvodu zůstává čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 nadále použitelný pro program MST 2.

b) Argumenty Komise

62. Komise se naproti tomu domnívá, že smysl a účel čl. 52 odst. 5 je ten, že Komise má mít do 31. března 2001 k dispozici všechny podklady, aby mohla rozhodnout o uzavření programu. Komise musí mít tedy do tohoto data k dispozici všechny potřebné podklady v použitelné formě. Neověřené osvědčení o výdajích, které bylo zasláno elektronickou poštou jako soubor ve formátu Excel, nelze v žádném případě uznat jako přípustnou žádost o platbu, a sice nejen proto, že nebyl použit obvyklý formulář, ale rovněž proto, že takový dokument musí být podepsán a ověřen v souladu s čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88.

65. Výklad Komise také neporušuje zásadu právní jistoty. Bod 10 přílohy rozhodnutí Komise C (92) 1358/8 stanoví jasně podmínky pro výplatu zůstatku. Článek 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 stanoví lhůtu, do jejíhož uplynutí musí být předložena žádost o platbu pro programy, které byly schváleny před 1. lednem 1994. Kromě toho toto ustanovení stanoví rovněž podrobně právní důsledek automatického zrušení závazku k částkám.

66. Podle Komise rovněž nedošlo k porušení zásady proporcionality. Podání žádostí

v požadované lhůtě je podstatnou povinností pro řádné fungování strukturálních fondů. Porušení této povinnosti je v rozporu s povinností Komise podle článku 274 ES. Článek 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 neponechává rovněž Komisi žádnou posuzovací pravomoc, protože stanoví závazný právní důsledek.

třeba vykládat čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 v tom smyslu, že nahradil ustanovení čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 a rovněž na jeho základě přijaté rozhodnutí Komise C (92) 1358/8 včetně jeho přílohy pro program MST 2 s ohledem na zde spornou formu a obsah žádosti o platbu zůstatku z finanční pomoci Společenství.

67. Komise měla sice podle článku 6 rozhodnutí C (92) 1358/8 posuzovací pravomoc změnit ustanovení rozhodnutí. Tím však nemá zároveň posuzovací pravomoc pozměňovat vyšší právní normu.

68. Námitka, že Komise porušila skutečným výkladem zásady řádné správy, solidarity Společenství, regionálního partnerství a zásadu loajální spolupráce podle článku 5 ES, nesplňuje podmínky článku 21 Statutu Soudního dvora a rovněž čl. 38 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora, protože Spojené království pouze uvádí zásady, aniž by zdůvodnilo, jakým způsobem by mohly být porušeny.

70. Má-li být takovýto výklad odmítnut, je třeba přezkoumat, do jaké míry dokumenty poskytnuté Spojeným královstvím mohly zabránit tomu, aby nastal právní následek automatického zrušení závazku k částkám stanovený v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1266/1999 bez ohledu na to, zda byly případně dodrženy formální a materiální podmínky ustanovení čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 nebo příslušného bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8, které by byly za tohoto předpokladu nadále použitelné.

i) K vzájemnému vztahu nařízení

c) Právní posouzení

69. Právní otázka, kterou je třeba přednostně vysvětlit, je, zda a do jaké míry je

71. Podle článku 54 nařízení č. 1260/1999 zrušilo toto nařízení svým vstupem v platnost nařízení č. 2052/88 a č. 4253/88.

To platí výslovně, aniž by byl dotčen čl. 52 odst. 1 nařízení č. 1260/1999.

72. Článek 52 obsahuje v souladu se svým názvem „Přechodná ustanovení“ a stanoví ve svém odstavci 1, že zejména pokračování pomoci, které byly schváleny na základě nyní již zrušených nařízení, není dotčeno nařízením č. 1260/1999. Článek 52 odst. 2 nařízení č. 1260/1999 poskytuje možnost schválení nové pomoci na základě zrušených nařízení, pokud byly žádosti podány na tomto základě.

73. Těmito přechodnými ustanoveními určil zákonodárce Společenství, že již schválené pomoci budou pokračovat podle pravidel jejich původního právního základu a že v určitých případech bude moci být nová pomoc přezkoumána a schválena podle dříve platných právních předpisů. S ohledem na zde zmíněný program MST 2 představují nařízení č. 2052/88 a prováděcí nařízení č. 4253/88, stejně tak jako rozhodnutí C (92) 1358/8 ve znění rozhodnutí C (93) 3804 a C (96) 461 příslušný právní základ.

74. Tímto se jeví tvrzení Spojeného království, podle něž byla tato ustanovení nahrazena nařízením č. 1260/1999, jako nesprávné. Nicméně zbývá přezkoumat otázku, jaký je vztah mezi nařízením č. 1260/1999 a původním právním základem programu MST 2. Pokračování již schválené pomoci podle pravidel jejího původního právního základu není v zásadě v rozporu s automatickým zrušením závazku k částkám na základě čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, který je bezpochyby použitelný také pro program MST 2. Vzhledem k tomu je sporné, na jaké podmínky se v jednotlivém případě vážou právní důsledky stanovené tímto ustanovením.

75. Právní institut automatického zrušení závazku k částkám podle čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 je novinkou oproti nařízením č. 4253/88. Posledně jmenované nařízení znalo výlučně zkrácení, přerušeni nebo zrušení příspěvku, jestliže Komise provedla přezkum a zjistila, že došlo k nesrovnalosti nebo k významné změně ovlivňující povahu nebo podmínky realizace akce nebo opatření, ke které Komise nedala souhlas⁹. V každém případě je nesporné, že je těmito právními důsledky v konečném důsledku sankcionováno chování konečného příjemce finančního příspěvku Společenství¹⁰, zatímco zde zmiňované zrušení

9 — Viz čl. 24 odst. 2 nařízení č. 4253/88.

10 — K případným problémům spojeným s ochranou procesních záruk viz Nehl, H.-P., *Europäisches Verwaltungsverfahren und Gemeinschaftsverfassung*, Berlín 2002.

závazku k částkám se týká (pouze) chování členského státu.

vázán na nedodržení podmínek stanovených v čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 nebo v tomto rozsahu totožném bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8¹².

76. Zákonodárny záměr tohoto nově zavedeného automatického zrušení závazku k částkám je zaručit řádné hospodářské využití finančních prostředků Společenství tím, že se zlepší podmínky pro odhady a provádění výdajů¹¹.

77. Jednak je v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 prodloužena lhůta k podání žádosti o konečnou platbu až do 31. března 2001, což je delší lhůta než lhůta šesti měsíců (od konce dotyčného roku nebo dokončení dotyčné akce) stanovená v čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88. Kromě toho je poprvé zaveden právní důsledek automatického zrušení závazku k částkám pro případ nedodržení lhůty.

78. Nyní je třeba určit, zda právní důsledek zavedený čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 (ve spojení se lhůtou pro podání „žádosti o konečnou platbu“) může být jako sankce

79. Proti takovému tvrzení mluví bezesporu chybějící výslovný odkaz na podmínky čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999. V této souvislosti odkazuje Spojené království na rozsudek Soudního dvora ze dne 26. května 1982 ve věci Německo v. Komise¹³, podle nějž „zásada právní jistoty však požaduje, aby znění ustanovení, které stanoví prekluzivní lhůtu, obzvláště tehdy, když může vést ke ztrátě finančního příspěvku pro členský stát, který již byl schválen a s ohledem na nějž již stát vydal značné finanční prostředky, bylo jasné a přesné, aby mohly členské státy při plné znalosti právního stavu posoudit, jaký význam má pro ně dodržení této lhůty“. Tato judikatura se jeví významná natolik, nakolik je lhůta čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 s ohledem na právní důsledek automatického zrušení závazku k částkám stanovena jako prekluzivní lhůta a její překročení je pro členský stát spojeno se ztrátou finančních prostředků.

11 — Podle 44. bodu odůvodnění je za tímto účelem vhodné, aby zpoždění ve finančním provádění mělo za následek automatické zrušení závazku k částkám.

12 — Podání žádosti o výplatu zůstatku ve lhůtě, předložení podrobnější zprávy, přeložení osvědčení o výdajích.

13 — Věc 44/8, Recueil, s.1855, bod 16.

80. Ve skutečnosti představuje automatické zrušení závazku k částkám podle čl. 52 odst. 5 nikoli nevýznamné zpřísnění sankce oproti dřívějšímu právnímu stavu¹⁴, takže s ohledem na uvedenou judikatury musí být zřejmě vyloučen takový výklad čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88, podle nějž byl tento změněn čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 – přidáním nového právního důsledku vázaného na prekluzivní lhůtu.

nutím lhůty dne 31. března 2001¹⁶. Toto oprávnění musí být Komisi přiznáno tím spíše, uvážíme-li, že záměr zjevně sledovaný právním institutem automatického zrušení závazku k částkám v konečném důsledku provádí v sekundárním právu v primárním právu zakotvenou zásadu hospodárnosti podle článku 274 ES.

81. Z toho však není možno učinit závěr, že by nebyly na údaje, které má členský stát předložit za účelem podání žádosti o konečnou platbu na základě čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, kladeny žádné požadavky. To vyplývá již z výše uvedeného záměru těchto přechodných ustanovení¹⁵. I kdyby Komise nemohla požadovat dodržení jednotlivých podmínek čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 nebo bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8 v rámci čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, nemůže jí být přesto upíráno veškeré oprávnění klást požadavky na správnost a hodnověrnost údajů, které byly poskytnuty Spojeným královstvím před uply-

Výklad pojmu žádosti o konečnou platbu v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 oddělený od ostatních ustanovení nařízení č. 1260/1999 a nařízení č. 4253/88 je také v rozporu s převzetím podstatného normativního obsahu čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 v čl. 32 odst. 4 nařízení č. 1260/1999. Bez ohledu na otázku časové působnosti obou ustanovení je z tohoto převzetí zřejmé, že nařízení č. 1260/1999 ponechalo nedotčenou formu, obsah a funkci žádosti o konečnou platbu, takže čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 oproti tvrzením zmocněnce britské vlády během ústního jednání v každém případě nemůže být vykládán bez náležitého zohlednění ostatních ustanovení ať už nařízení č. 4253/88, nebo nařízení č. 1260/1999.

16 — Zde je třeba připomenout, že Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 5. října 1999, *Nizozemsko v. Komise*, C-84/96, Recueil, s. I-6547, bod 57) již vložil pojem žádosti o konečnou platbu – avšak v souvislosti s jiným právním základem – a v tomto rozsahu určil, že – bez ohledu na otázku případného potvrzení příslušných údajů – „žádosti o konečnou platbu členských států musí přinejmenším obsahovat informace, které umožní Komisi přistoupit ke konečnému uzavření těchto projektů a k vyplacení požadovaných částek.“

14 — Viz bod 75 výše.

15 — Viz bod 76 výše.

V této souvislosti není užitečné přezkoumat, zda tvrzení Rady, že je třeba vykládat čl. 52 odst. 5 ve spojení s čl. 32 odst. 4 nařízení č. 1260/1999, je nebo není v souladu s právními stanovisky Komise.

království nepoužilo formulář, který vydala Komise a který je obvykle používán k podání žádosti o platby z fondů a rovněž k odevzdání prohlášení k ověření údajů o výdajích.

82. Z toho, co bylo uvedeno výše, tedy vyplývá, že je třeba čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 vykládat v tom smyslu, že nedodržení podmínek stanovených v čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 samo o sobě nezpůsobuje automatické zrušení závazku k částkám, ale že – s ohledem na chybějící formu předložených údajů o uskutečněných výdajích – Komisi skutečně přísluší právo přezkoumat, zda mohou být takové údaje uznány jako žádost o konečnou platbu pro účely čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999.

85. Tento nesprávný právní výklad čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 by přesto nemusel být relevantní, kdyby Komise mohla podle okolností projednávaného případu oprávněně učinit závěr, že Spojené království opominulo podat v požadované lhůtě žádost v souladu s čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999.

83. Komise tedy založila své napadené rozhodnutí na nesprávném právním výkladu čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, jelikož spojila sankci automatického zrušení závazku k částkám stanovenou tímto ustanovením s nedodržením podmínek stanovených v čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88 nebo bodu 10 přílohy rozhodnutí Komise C (92) 1358/8.

ii) K argumentu, podle něžž byla žádost ve smyslu čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 podána v požadované lhůtě

Konečná zpráva

84. Při pohledu na projednávaný případ se jeví v rozporu s právními stanovisky Komise jako bezvýznamná skutečnost, že Spojené

86. Dne 15. března 2001 zaslala GONW konečnou zprávu k programu MST 2 Komise prostřednictvím elektronické pošty jako dokument ve formátu Excel. Ke dni 31. března 2001 nebyly však tyto údaje Spojeným královstvím potvrzeny.

87. Názor Spojeného království, že nebylo v žádném případě zapotřebí potvrzení údajů členským státem, protože je uvedený orgán v rámci státu zmocněn k tomu, aby údaje samostatně poskytl Komisi, nemůže být přijat.

88. Jak čl. 21 odst. 4 třetí odrážka nařízení č. 4253/88, tak i příslušné ustanovení třetí odrážky bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/88 vyžadují výslovně potvrzení členského státu k osvědčení údajů. Na rozdíl od toho mají být podmínky stanovené v první a druhé odrážce splněny uvedeným vnitrostátním orgánem¹⁷.

89. Toto rozlišení odpovídá také smyslu a účelu normy. Ve fázi komplementů programu jedná členský stát a Komise, zatímco po skončení této fáze, to znamená od schválení rámce podpory Společenství, pověřuje členský stát orgán provedením programu¹⁸. Výhoda spočívá v tom, že orgány mohou podstatně jednodušeji spravovat programy přímo na místě. Členský stát zůstává

přesto odpovědný za dohled nad prováděním programu¹⁹.

90. I kdyby podle zde zastávaných právních stanovisek zanedbání podmínek čl. 21 odst. 4 třetí odrážky nařízení č. 4253/88 nebo rozhodnutí C (92) 1358/88, bodu 10 přílohy, třetí odrážky, samo o sobě nezpůsobovalo právní důsledek čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, je třeba konstatovat, že poskytnutí nepotvrzené konečné zprávy místním orgánem neposkytuje dostatečnou záruku spolehlivosti. Z takové zprávy obzvláště nevyplývá, že členský stát přejímá zodpovědnost za věcnou a číselnou správnost poskytnutých údajů. Z tohoto pohledu chybí právně závazné potvrzení členského státu, které se pravděpodobně bez ohledu na nikoli bezprostředně použitelné uvedené podmínky jeví v této souvislosti jako nezbytné²⁰.

91. Oprávnění udělené orgánu členským státem neospravedlňuje žádný jiný závěr. Vnitrostátní právní předpis nemůže jednostranně měnit nebo rušit žádné povinnosti podle práva Společenství.

17 — Norma tedy rozlišuje mezi těmi podmínkami, které mají být splněny orgánem, a těmi, které mají být splněny členským státem.

18 — Články 10, 14 nařízení č. 4253/88.

19 — Článek 23 nařízení č. 4253/88.

20 — Viz také 43. bod odůvodnění nařízení č. 1260/1999: „Je třeba zajistit řádné finanční řízení tím, že výdaje budou oprávněné a náležitě potvrzené [...]“

Osvědčení o výdajích

92. GONW rovněž poskytla v požadované lhůtě, a sice dne 21. března 2001, osvědčení o výdajích ve formě tabulky. Údaje o uskutečněných výdajích si přitom, jak vyplývá ze spisu, navzájem odporovaly a byly nesprávné.

93. Jednou zněla částka celkových výdajů na 111 735 335 GBP a jednou na 107 746 599 GBP. Příloha 4 e-mailu GONW ze dne 21. března 2001 sice obsahovala pravděpodobně správnou částku ve výši 111 735 335 GBP. Přesto tato částka odporovala údaji v příloze 5, tabulce 2A, takže vznikla tomu odpovídající nejistota.

94. I kdyby – jak namítal žalobce – obě částky ospravedlňovaly výplatu, přetrvává nejistota ohledně závaznosti vzájemně si odporujících číselných údajů. Vysvětlení, že se výdaje přinejmenším drží v určitém rámci, není dostačující k případnému ověření údajů na základě dokladů, které mají být poskytnuty.

95. Mimoto je Komise na základě článku 274 ES povinna k řádnému finančnímu řízení. To ji zavazuje, aby při rozhodnutí o výplatě příspěvků z fondů co nejpřesněji

přezkoumala údaje, aby bylo zabráněno zneužití. To však nemůže učinit, dokud má k dispozici pouze pochybné číselné údaje o výdajích, které konečně ani nemohou být přesně přiřazeny k pomoci.

96. Konečně je nesporné, že odpovídající sporné údaje byly opraveny až po uplynutí lhůty, a sice dne 14. června, 19. července, 6. srpna a 13. srpna 2001, tedy v každém případě opožděně. Smysl a účel prekluzivní lhůty čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 přikazují, že do uplynutí této lhůty musí být předloženy veškeré údaje, které jsou podstatné pro rozhodnutí Komise. Možnost dodatečné opravy, které je nakloněno Spojené království, se jeví být neslučitelnou se záměrem sledovaným tímto ustanovením.

Předběžný závěr

97. Na základě všech těchto skutečností je třeba učinit závěr, že Komise nepoužila zjevně nesprávným způsobem právo na přezkum údajů v rámci žádosti o platbu stanovenou v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, které jí náleží.

98. I když je třeba přiznat Spojenému království, že poskytnutí zčásti nesprávných číselných údajů a osvědčení nemůže samo o sobě způsobit právní důsledek čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 – a sice zejména proto, že pro účely rychlého a hospodárného uzavření pomoci výplatou případného zůstatku postačuje nebrat již v úvahu odlišné – správné – částky *po* uplynutí požadované lhůty, jestliže by se tak stalo k tíži rozpočtu Společenství, je zde třeba určit, že v projednávaném případě je poskytnutí takových nesprávných údajů navíc spojeno s chybějícím potvrzením konečné zprávy. Při takovém nahromadění rizikových faktorů se Komise nemohla s danou situací spokojit.

iii) K tvrzenému nepoužití posuzovací pravomoci

100. Článek 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 je závaznou právní normou a neponechává Komisi žádnou posuzovací pravomoc. Upravuje povinné zrušení závazku k částkám, pokud nebyla do 31. března 2001 předložena příslušná žádost o konečnou platbu. Rozhodnutí Komise upřesňující tento právní důsledek není proto protiprávní z důvodu chybného posouzení²².

101. Spojené království sice neprávem podotýká, že článek 6 rozhodnutí C (92) 1358/8, podle nějž má nedodržení podmínek žádosti o platbu za následek zastavení podpory, svěřuje Komisi v tomto rozsahu posuzovací pravomoc.

99. Vzhledem k tomu mohla Komise právem dojít k závěru, že členský stát nepředloží ve stanovené lhůtě žádost o konečnou platbu v souladu s čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999, pokud jeho údaje nevyhovují – implicitním, avšak imperativním – podmínkám věrohodnosti údajů v žádosti o platbu a až do uplynutí rozhodné lhůty zůstanou nepotvrzeny. Napadené rozhodnutí se v souladu s tím jeví v každém případě v tomto ohledu jako právně opodstatněn²¹.

102. Jak již bylo uvedeno²³, je právní institut automatického zrušení závazku k částkám novinkou zavedenou čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999. Vzhledem k drastické povaze tohoto právního důsledku je třeba provést autonomní výklad odpovídajícího ustanovo-

21 — Je zde třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 6. listopadu 1990, *Itálie v. Komise*, C-86/89, Recueil, s. I-3891, bod 20) postačuje k právní existenci rozhodnutí, pokud je jeho podstatné odůvodnění podloženo. Nedostatky, kterými by se mohlo vyznačovat další odůvodnění uvedeně v rozhodnutí, nemají žádný vliv na legalitu tohoto rozhodnutí.

22 — K nedostatku posuzovací pravomoci s ohledem na automatická zrušení závazků k částkám, viz také rozsudek *Nizozemsko v. Komise*, uvedený v poznámce pod čarou 16.

23 — Viz bod 75 výše.

vení. Proto zde není relevantní, zda ať už podle nařízení č. 4253/88 nebo podle rozhodnutí C (92) 1358/8, které se na něm zakládá, byl nebo nebyl v jiné souvislosti poskytnut prostor pro volné uvážení.

103. Je tedy nesporné, že použití automatického zrušení závazku k částkám podle čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 nespadlo do posuzovací pravomoci Komise, pokud Komise zjistila po přezkumu předložených podkladů, že chybí žádost o konečnou platbu.

iv) K tvrzenému porušení zásady proporcionality

104. Rozhodnutí Komise neporušilo zásadu proporcionality, která vyplývá z článku 5 ES, který podle judikatury Soudního dvora požaduje, aby opatření uložená právními předpisy orgánů Společenství byla způsobilá k dosažení sledovaného záměru a nepřekračovala meze toho, co je k tomu nezbytné²⁴.

105. Přísné dodržení lhůty stanovené v čl. 52 odst. 5 je třeba, aby bylo zachováno řádné fungování a řádná výnosná správa strukturálních fondů v souladu s článkem 274 ES. Na základě decentralizovaného provádění činnosti strukturálních fondů členskými státy může Komise pouze u aktuálně podaných žádostí o platbu vůbec sledovat uskutečněné výdaje, které v konečném důsledku ospravedlňují výplaty v rámci závazku k dlužným částkám.

106. Řádné fungování fondu také vyžaduje, aby opožděné podstatné doplnění nebo opravy týkající se žádostí o platbu ve smyslu čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 už nemohly zabránit zrušení závazku k částkám, protože by v opačném případě byla správa finančních prostředků ochromena jen stěží sledovatelnými žádostmi.

v) K tvrzenému porušení zásady právní jistoty

107. Tvrzení Spojeného království, podle něž výklad Komise čl. 52 odst. 5 porušil zásadu právní jistoty, je neopodstatněné.

²⁴ — Viz mezi mnoha dalšími rozsudek ze dne 18. září 1986, Komise v. Německo, „Qualitätswein“, 116/82, Recueil, s. 2519, bod 21.

108. Článek 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 stanoví jasně konec lhůty pro podání žádosti o konečnou platbu na 31. březen 2001 a jako právní důsledek nedodržení této lhůty automatické zrušení závazku k částkám.

109. Jak vyplývá ze spisu, bylo Spojenému království – i na úrovni GONW – známo, jaké údaje je třeba uvést v rámci odpovídající žádosti o konečnou platbu. Sama GONW několikrát zjevně prohlásila, že si je vědoma této lhůty. Dále se zjevně pokusila vyhotovit konečnou zprávu včetně osvědčení v požadované lhůtě. V tomto ohledu odkazujeme na dopisy ze dne 26. února, 15. března a 21. března 2001, v nichž GONW výslovně uvádí konec lhůty dne 31. března 2001, respektive prohlašuje, že si je vědoma, že je třeba dodržet velmi krátké lhůty.

vi) K tvrzenému porušení zásad řádné správy, solidarity Společenství, regionálního partnerství a zásady loajální spolupráce

110. Tvrzení Spojeného království, že výklad Komise a použití předpisů Komise porušuje zásady řádné správy, solidarity Společenství, regionálního partnerství a zásadu loajální spolupráce podle článku 10 ES je třeba zamítnout jako neopodstatněné. Spojené království opominulo vyložit tvrzená poru-

šení. Článek 21 statutu Soudního dvora a rovněž čl. 38 § 1 písm. c) jednacího řádu vyžadují totiž alespoň stručný popis žalobních důvodů. K tomu je zapotřebí, aby byla tvrzená porušení srozumitelně a věrohodně vyložena.

111. Ve výsledku je tedy třeba odmítnout první žalobní důvod jako neopodstatněný.

2. Druhý žalobní důvod: Jednání Komise

a) Hlavní argumenty

112. Ve svém druhém žalobním důvodu uplatňuje Spojené království zejména to, že je Komise s námitkami proti způsobu podání žádosti v prekluzi, protože Spojenému království nesdělila před uplynutím stanovené lhůty, že žádost nespĺňuje podmínky čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999.

113. Dále měla být Komise povinna sdělit Spojenému království, že forma žádosti podle jejího názoru nespĺňuje požadované podmínky.

114. Tím, že Komise až do léta 2001 nereagovala na dokumenty, které jí byly poskytnuty dne 15. března a 21. března 2001, mohl mít žalobce odůvodněné očekávání, že byly splněny veškeré podmínky, které měla žádost o platbu zůstatku zachovávat.

115. Komise naproti tomu ve faktickém ohledu uplatňuje, že její služby nikdy nevzbudily dojem, že by podklady předložené před uplynutím lhůty postačovaly pro uzavření programu. Kromě toho tvrdí, že její vlastní jednání nebylo s ohledem na automatické zrušení závazku k částkám v žádném případě relevantní.

b) Právní posouzení

i) K relevantnosti argumentů

116. Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako nerelevantní. I kdyby byla tvrzení opodstatněná, nemůže totiž tento žalobní důvod přivodit neplatnost napadeného rozhodnutí.

117. Jak určil Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 21. září 2000 ve věci C-46/98 P²⁵, značí relevantnost žalobního důvodu v rámci žaloby na neplatnost její způsobilost přivodit žalobcem požadované určení neplatnosti, pokud jsou příslušná tvrzení opodstatněná.

118. I kdyby existovala příslušná oznamovací povinnost a Komise tuto povinnost porušila, nevyplývá z toho nutně, že by Spojené království podalo příslušnou žádost o konečnou platbu ve stanovené lhůtě.

ii) K informační povinnosti Komise podle čl. 31 odst. 2 čtvrtého pododstavce nařízení č. 1260/1999

119. Pro úplnost je ještě třeba zabývat se informační povinností Komise, kterou výslovně zavádí čl. 31 odst. 2 čtvrtý pododstavec nařízení č. 1260/1999, podle které Komise v každém případě informuje včas členský stát a platební orgán, kdykoli nastane nebezpečí, že bude provedeno automatické zrušení závazku podle druhého pododstavce.

25 — European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) v. Rada a Komise, C-46/98, Recueil, s. I-7079, bod 38.

120. Tento předpis se nepoužije na dotčený program. V souladu s přechodnými ustanoveními článku 52 nařízení č. 1260/1999 nejsou pomoci, které byly schváleny ještě na základě nařízení č. 2052/88 a jeho prováděcího nařízení č. 4253/88, dotčeny nařízením č. 1260/1999. Povinnost Komise podle čl. 31 odst. 2 čtvrtého pododstavce nařízení č. 1260/1999 upozornit na nebezpečí hrozícího zrušení závazku k částkám tedy platí pouze pro budoucí programy.

121. Tím ale není se Spojeným královstvím zacházeno na základě přechodných ustanovení článku 52 nařízení č. 1260/1999 méně příznivě, protože čl. 52 odst. 5 v konečném důsledku zavádí podstatně prodloužení lhůty pro předložení žádostí o konečnou platbu oproti původní lhůtě podle čl. 21 odst. 4 nařízení č. 4253/88.

iii) Podrobně k jednání Komise

122. Pro úplnost je třeba následně také zkoumat námitky týkající se chování Komise.

123. I když chování Komise nepředstavuje právě vzor srozumitelnosti, zejména proto, že po uplynutí lhůty ještě položila dodatečné otázky ohledně odporujících si údajů členského státu, respektive GONW, a zjevně sama neměla jasno o konečném finančním plánu, nemění to nic na skutečnosti, že Spojené království bylo v zásadě odpovědné za to, že Komise do nejzazšího data neměla k dispozici všechny spolehlivé informace o výdajích, aby mohla učinit konečné rozhodnutí.

124. Komise navíc nikdy nebagatelizovala ani podvodně nezamlčovala důsledek automatického zrušení závazku k částkám. Naopak již 31. července 2000 oznámila, že chce program MST 2 uzavřít. Tím poprvé nepřímou vyzvala Spojené království k jednání.

125. Konečně případná povinnost Komise individuálně potvrzovat uplynutí lhůty nevyplývá z právního základu. Ani z článku 10 ES, podle něž jsou také orgány Společenství zavázány k loajální spolupráci s členskými státy²⁶, nevyplývá nic jiného. Jednání v rozporu s dobrou vírou nezakládá, pokud

26 — Viz rozsudek ze dne 10. února 1983, Lucemburk v. Parlament, 230/81, Recueil, s. 255, a usnesení ze dne 13. července 1990, Zwartveld, 2/88-IMM, Recueil, s. I-3365.

Komise opomine upozornit na uplynutí lhůty, když si byl členský stát zjevně vědom své povinnosti dodržet tuto lhůtu²⁷.

126. Pokud se jedná o případné vytvoření legitimního očekávání, je třeba mimoto vzít v úvahu, že napadené rozhodnutí Komise se zakládá na nařízení Rady, takže chování Komise nemůže být z tohoto důvodu v žádném případě posuzováno jako upuštění od formálních požadavků, které si Komise sama stanovila.

128. Zejména chybí jakékoli vysvětlení, proč informace poskytnuté v únoru a březnu 2001 nebyly dostačující pro žádost ve smyslu čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999. Navíc Komise nevysvětlila, proč je uzavření programu na základě tvrzeného nesplnění podmínek, které měly být splněny do uplynutí stanovené lhůty, nemožné. Vyjádření Komise, podle něž „příslušní pracovníci nesouhlasí s tvrzením týkajícím se konečného finančního plánu“, je zcela nedostačující a nesrozumitelné.

b) Argumenty Komise

3. Třetí žalobní důvod: Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí Komise C (92) 1358/8

a) Argumenty Spojeného království

127. Ve svém třetím žalobním důvodu uplatňuje Spojené království, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění podle článku 253 ES, protože rozhodnutí ze dne 22. listopadu 2002 neobsahuje rozhodné právní a skutkové důvody, které jsou nezbytné k pochopení odůvodnění.

129. Komise naproti tomu považuje rozhodnutí za řádně odůvodněné, protože toto rozhodnutí splňuje podmínky článku 253 ES. Dopis ze dne 22. listopadu 2002 se musí číst v souvislostech s korespondencí se Spojeným královstvím, zejména s dopisy ze dne 24. ledna, 18. dubna a 12. června 2002. V těchto dopisech vyjadřovala Komise vždy svůj názor, že do 31. března 2001 nebyla podána žádost o vyplacení zůstatku.

130. Také Spojené království ve svém dopise ze dne 12. června 2002 konečně uznalo, že

²⁷ — Viz také bod 109 výše.

do 31. března 2001 nebyla předložena žádná formální žádost. Spojené království tedy znalo důvody rozhodnutí, i když v této věci nepanovala shoda.

133. V projednávané věci se sice nejedná o zrušení finanční pomoci Společenství. Nicméně i zde se jedná o dodatečné odmítnutí původně přiznaného zvýhodnění, a sice výplaty zůstatku zdrojů určených v rámci EFRR pro program MST 2.

c) Právní posouzení

131. Podle ustálené judikatury musí z odůvodnění právního aktu v souladu s článkem 235 ES jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu Společenství, jenž dotčený akt vydal, tak aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření a Soudní dvůr mohl vykonávat přezkum. Rozsah povinnosti uvést odůvodnění je závislý na povaze dotčeného právního aktu a okolnostech, za nichž byl tento právní akt vydán, a rovněž na veškerých právních předpisech v dotčené oblasti²⁸.

132. Zejména musí z odůvodnění rozhodnutí o zrušení finanční pomoci Společenství z důvodu závažných důsledků tohoto rozhodnutí pro příjemce takové pomoci jasně vyplývat důvody, které toto rozhodnutí opravňují²⁹.

134. Ve sporném dopise ze dne 22. listopadu 2002 Komise v podstatě oznámila, že rozhodnutí o zrušení závazku k částkám bylo závazně přijato, protože do dne 31. března 2001 nebyla předložena žádost o platbu odpovídající podmínkám stanoveným v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999.

135. Okolnosti, za nichž bylo toto rozhodnutí přijato, potvrzují, že toto odůvodnění je dostačující. Povinnost uvést odůvodnění vyžaduje méně obsáhlé úvahy tehdy, jestliže si je adresát rozhodnutí již jasně vědom právních základů a jejich podmínek³⁰. Spojené království – jak jsme již objasnili³¹ – již před uplynutím stanovené lhůty přinejmenším jasně dalo najevo, že si je vědomo krátkých lhůt stanovených v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999. Proto je třeba předpokládat, že bylo Spojenému království – bez

28 — Rozsudek ze dne 14. února 1990, Delacre a další, C-350/88, Recueil, s. I-395, bod 15 a násl.

29 — Viz v této souvislosti rozsudek Soudu ze dne 3. února 2000, IRE v. Komise, T-46/98 a T-151/98, Recueil, s. II-167, bod 48.

30 — V této souvislosti je třeba odkázat na judikaturu Soudního dvora k účetním uzávěrkám EZOZF, podle níž je spolupůsobení členského státu na vypracování rozhodnutí významné, pokud jde o rozsah povinnosti uvést odůvodnění. Viz rozsudek ze dne 14. ledna 1981, Německo v. Komise, 819/79, Recueil, s. 21, body 19 až 21.

31 — Viz bod 109 výše.

ohledu na mezi oběma stranami sporné setrvání podmínek stanovených v bodu 10 přílohy rozhodnutí C (92) 1358/8 v platnosti – jasné, že nedodržení lhůty stanovené v čl. 52 odst. 5 nařízení č. 1260/1999 má za následek zrušení závazku k částce.

137. Z výše uvedeného vyplývá, že Komise své rozhodnutí ze dne 22. listopadu 2002 za konkrétních okolností projednávaného případu dostatečně odůvodnila.

136. Konečně byly v rozsáhlé korespondenci, zejména v dopisech ze dne 24. ledna, 18. dubna a 12. června 2002, projednávány sporné teze mezi stranami a Spojenému království byly objasněny důvody pro zrušení závazku k částkám.

138. Je tedy namíště zamítnout třetí žalobní důvod jako neopodstatněný.

VI – Závěry

139. Na základě předchozích úvah navrhuji Soudnímu dvoru:

- „— zamítnout žalobu Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku v plném rozsahu,

- uložit Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku náhradu nákladů řízení.“